

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Неділя 4-та по Пасці, про
Розслабленого**

**Fourth Sunday after Pascha, of
the Paralytic**

**Quatrième Dimanche après
Pâques, du Paralytic**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

“Хочеш стати здоровим?” (Івана 5:6)

На Четверту Неділю по Пасці Церква споминає чудову подію uzдоровлення нашим Господом чоловіка, що лежав спаралізованим впродовж 38-ох літ біля купальні Віфесда в Єрусалимі. Час від часу, Ангел сходив і зворушував воду в цій чудодійній купальні і хто перше влазив у неї видужував з усіх їхніх недуг. Цей же чоловік очікував був цього впродовж майже двох поколінь! Тож чи не звучить дивним запит Ісуса до нього? *“Хочеш стати здоровим?”*

Але застановімось над цим. Чоловік зостався живим усі ті роки, тож напевно хтось за ним дивився. Чи був це хтось, що його туди приносив і залишав підчас дня, щоб могли займатися своїми щоденними справами? Чи може це Сам Бог послав йому щодня людей, які б йому давали їсти та те інше, що необхідне для життя? У кожному разі йому краще поводитися чим іншим, які могли б сконати з голоду та недуги в подібних обставинах.

Можливо, що він міг *привикнути* до свого життя, таким як воно було. Подумаймо. Коли тільки зможе він нормально посуватися, то його життя і сподівання інших щодо нього різко зміняться. Він змусить знайти якусь роботу після того, як був безробітним впродовж майже двох поколінь – або змусить навчитися жебрати чи красти. Мабуть змусить знайти якесь собі приміщення. Він вже більше не зможе лежати біля купальні та очікувати того, що хтось йому принесе те, чого йому потрібне. Чи дійсно він хоче мати таку перемену в своєму житті? Отож запит Ісуса таки був вбачливим.

Чоловік відповів «Так». І Господь наш тією ж Силою Божою, якою Він переміг смерть і пекло, прийнявши в Себе нашу смерть на Хресті, підняв його з ложа недуги, на якому він лежав був так довго. І розпочалося нове життя зо всіма проблемами та вимогами. Він устав, підняв своє ложе і *вступив* у це нове життя.

Та насправді його «Так» не було надто ясним. Радше таку відповідь можна було зрозуміти з його сумного роз'яснення свого стану: «Пане, я не маю людини, щоб вона, як порушено воду, до купальні всадила мене. А коли я приходжу, то передо мною вже інший улазить.» Таке пояснення можна було сприйняти просто як нарікання. Але не так сприйняв його Ісус. Господь знав, чого саме цей чоловік бажав. Він справді хотів стати здоровим. Йому лише треба було людини, щоб йому допомогла досягнути цього. Ісус був – і є – цією Людиною.

Розмишляючись над цією подією чимало людей, а між ними й славний український філософ-богослов, Григорій Сковорода, знайшли глибоке значення у словах: «Я не маю людини». Вони зауважили, що це не настільки нарікання, що бракує людей, які б хотіли допомогти іншому, як воно є освідченням про стан людства, яке пошкоджене гріхопадінням, яке псує кожного, що живе на землі.

Та в нашому Господі Ісусові Христові ми бачимо дійсну Людину, яка рівночасно є і Богом Істинним, Котрий «прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох» (Марка 10:45). Людськість, яку побачив і відчув спаралізований в інших та й у собі – та, що спішить здобути того чого жадає перед тим, як його хтось інший захопить, не зважаючи на те, чи це бажане буде або може бути на добро іншим а не тільки собі – це лише *тінь* людськості. Те ж саме можна сказати про таку людськість, яка не радіє щастям іншого, а намагається знайти в ньому якусь недостачу. І ця тінь людськості – спільна спадщина всіх дітей впалого Адама. Але Церква в цей Пасхальний час голосно й переможно оспівує і проголошує про Добру Новину, яка перетворює тінь на ясне Світло.

Ось ця Добра Новина: справжня Людина *дійсно прийшла* для кожного з нас. Ця Людина – Ісус з Назарету. Наш Господь Своєю ж доброю Волею та Любов'ю поєднується з нами і запрошує нас зростати у постійно зростаючому єднанню та злагоді з Ним. Ми справді можемо передати все своє життя в Його руки – послідовно й постійно. Передання всього нашого життя в Його руки дає нам цілісність, якої ми інакше ніколи не могли б досягнути.

Ми можемо або постійно лежати в недужі чи рватися перегнати інших, які

жадають те чи інше добро – або ми можемо ставати здоровими. Ця цілісність також включає відповідальність ділитися своїм добром, тобто цією повнотою, з іншими безліч різними способами, як дає нам Господь. Це складна справа. Але вартісна! Чи хочемо ставати здоровими?

Fourth Sunday after Pascha, of the Paralytic

“Do you want to be made well?” (John 5:6)

On the Fourth Sunday after Pascha, the Church remembers the marvelous event of our Lord’s healing of the man who had lain for 38 years paralyzed beside the pool of Bethesda in Jerusalem. This miraculous pool was sometimes stirred up by an angel and whoever got into it first would be healed of their infirmities. This man had been there waiting for this for nearly two generations! So was not Jesus’ question to him strange? *“Do you want to be made well?”*

But let’s look at this. The man was still alive after all that time, so someone was clearly looking after his needs. Was it someone who would bring him there and leave him during the day while they went on with their daily affairs? Or was the Lord Himself daily sending him people who would give him food and other necessities of life so that he might stay alive? At any rate he fared better than some who might have died of hunger and disease in such a situation.

It is possible that he might have gotten *used* to such a life. Think of it. Once he was able to get around, his whole life - as well as the expectations concerning him - would change drastically. He would have to get employment after being unemployed for almost two generations – or he would have to beg or steal. He would likely have to find a place to live. He would no longer be able to lie beside the pool and wait for someone to bring him what he

Quatrième Dimanche après Pâques, du Paralytic

«Veux-tu être guéri?» (Jean 5:6)

Au quatrième dimanche après Pâques, l’Église se souvient de l’événement merveilleux de la guérison par notre Seigneur de l’homme qui, pendant 38 ans, fut couché, paralysé, à côté de la piscine de Bethesda à Jérusalem. Cette piscine miraculeuse était parfois agitée par un Ange et celui qui y descendait le premier pouvait être guéri de ses infirmités. Cet homme attendait cela depuis près de deux générations ! Alors la question de Jésus pouvait sembler assez étrange : *«Veux-tu être guéri ?»*

Mais regardons cela de plus près. L’homme était toujours en vie après tout ce temps, donc quelqu’un clairement prenait soin de lui. Était-ce des personnes qui, une fois l’homme transporté et installé à cet endroit pour la journée, le quittait pour vaguer à leurs affaires quotidiennes ? Ou est-ce que le Seigneur Lui-même lui envoyait chaque jour des gens pour lui donner de la nourriture et d’autres nécessités de la vie pour le maintenir en vie ? En tout cas, il se portait mieux que d’autres qui auraient pu mourir de faim et de maladie dans une telle situation.

Il est possible qu’il puisse *s’habituer* à une telle vie. Pensez-y. Une fois qu’il aurait été en mesure de se

needed. Did he really want such a change in his life? Jesus' question was quite perceptive.

The man said: "Yes". And so the Lord, by the same Divine energy, by which He overcame death and hell after taking our death into Himself upon the Cross, raised him up from the bed of sickness upon which he had lain so long. And a new life began with all of its challenges. He took up his bed and *walked* into this new life.

Actually his "Yes" was not such a clear one. It was rather implied in the paralytic's sorrowful explanation of his state: "Sir, I have no man to put me into the pool when the water is stirred up; but while I am coming, another steps down before me." This statement could have been understood as a mere complaint. But Jesus did not take it that way. The Lord knew the man's desire. He truly wanted to be well. He simply needed a man to help him. Jesus was – **and is** – that Man.

Meditating on this event, many people, including the renowned Ukrainian philosopher-theologian Hryhoriy Skovoroda, have found profound meaning in the words: "I have no man". They have noted that this expression is not so much a complaint against the lack of people to help one, as it is a declaration of the state of humanity corrupted by the fall, which affects everyone who lives upon the earth.

However, in our Lord Jesus Christ we see True humanity – the True Man Who is also True God, Who "did not come to be served, but to serve, and to give His life a ransom for many" (Mark 10:45). The sort of humanity which the paralytic saw and experienced in others – and in himself as well, the sort that rushes to get something desired before someone else gets there, regardless of whether or not this thing which is desired will or can be a blessing to others as well – is only a *shadow* of humanity. The same holds true for the sort of humanity that does not rejoice in another's blessing but instead

déplacer, toute sa vie - ainsi que les attentes à son égard – aurait été changée radicalement. Il lui aurait fallu trouver un emploi après sa longue période de chômage – presque deux générations – ou il aurait commencé à mendier ou à voler. Il aurait probablement été obligé de se trouver un endroit où demeurer. Il ne lui aurait plus été possible de se trouver à côté de la piscine et d'attendre qu'une personne comble ses besoins. Désirait-il vraiment un tel changement dans sa vie? La question de Jésus était très perspicace.

L'homme a dit: "Oui". Et le Seigneur, par la même énergie divine avec laquelle Il vainquit la mort et l'enfer après avoir pris en Lui notre mort sur la Croix, le releva du lit de la maladie sur lequel il était resté si longtemps. Et une nouvelle vie commença pour lui avec tous ses défis. Il prit son lit et *marcha* dans cette nouvelle vie.

En fait, son «oui» n'était pas si clair. Il apparaît plutôt, de façon indirecte, dans l'explication douloureuse du paralytique sur son état: «Seigneur, je n'ai personne pour me jeter dans la piscine quand l'eau est agitée, et, pendant que j'y vais, un autre descend avant moi.» Cette déclaration aurait pu être comprise comme une simple plainte. Mais Jésus ne l'entendit nullement de cette façon. Le Seigneur connaissait le désir de cet homme. Ce dernier désirait vraiment être bien. Il avait simplement besoin d'une personne pour l'aider. Jésus était - **et est maintenant** - cette personne.

En méditant sur cet événement, de nombreuses personnes, y compris le célèbre philosophe et théologien ukrainien Hryhoriy Skovoroda, ont trouvé un sens profond dans les paroles: «Je n'ai personne». Ils ont noté que cette

seeks to find fault with it. And this sort of shadow humanity is the common heritage of all the children of fallen Adam. Yet the Church, at this Paschal time, loudly and triumphantly sings and shouts out the Good News which transforms shadow into Light.

The Good News is that the true Man *has truly come* to and for each and every one of us. It is Jesus of Nazareth. Of His own good will and love our Lord unites Himself with us and invites us to grow in ever increasing unity and harmony with Him. We can indeed place our lives in His hands – consistently and persistently. Putting all our lives into His hands gives us a wholeness that we shall never otherwise be able to achieve.

We shall continually be lying about ill, or seeking to out-dash others who seek some good thing or other – or we can be made well. This wholeness also includes the responsibility to share our wealth – our growing wholeness - with others in an endless number of ways, as the Lord provides. It is challenging. But it is worth it. Do we want to be made well?

expression n'était pas tant une plainte contre le manque d'aide auprès d'autrui, mais plutôt une déclaration sur l'état de l'humanité corrompu par la Chute, ce qui affecte tout le monde vivant sur la terre.

En tout cas, nous voyons en notre Seigneur Jésus Christ la vraie humanité – le vrai Homme Qui est également vrai Dieu, qui «n'est pas venu pour être servi, mais pour servir, et pour donner Sa vie en rançon pour plusieurs» (Marc 10:45). Le genre d'humanité que le paralytique vit et vécu en d'autres - et en lui-même aussi, le genre qui se précipite pour obtenir une chose désirée avant qu'un autre n'y arrive, indépendamment si oui ou non cette chose tant souhaitée peut être une bénédiction pour les autres également – n'est que *l'ombre* de l'humanité. La même chose vaut pour le type d'humanité qui ne se réjouit aucunement de la bénédiction reçue par l'autre, mais qui cherche plutôt à y trouver le moindre défaut. Et ce genre d'humanité obscure est le patrimoine commun de tous les enfants de l'Adam déchu. Pourtant, l'Église, en ce temps pascal, fortement et triomphalement chante et crie la Bonne Nouvelle qui transforme l'ombre en lumière.

La Bonne Nouvelle est l'Homme vrai qui est *vraiment venu* pour chacun et chacune d'entre nous. C'est Jésus de Nazareth. De Son propre accord et par amour, notre Seigneur s'unit à nous tous en nous invitant à grandir de plus en plus avec Lui dans l'unité et l'harmonie. Nous pouvons en effet placer nos vies entre Ses mains - systématiquement et de façon persistante. Mettre toute notre vie entre Ses mains nous procure une plénitude que nous ne pourrions jamais atteindre autrement.

Nous allons continuellement

demeurer couchés et malades ou nous tenterons de devancer les autres qui recherchent la moindre bonne chose – ou nous pouvons être guéris. Cette plénitude comprend également la responsabilité de partager notre richesse – notre plénitude croissante – avec d'autres dans un nombre infini de façons, comme le Seigneur le pourvoit. Cela représente un défi. Mais cela en vaut la chandelle. Voulons-nous être guéris?